

آینه ایران

زندگی عادی تهرانی‌ها بعد از حمله تروریستی

● صادق زیباکلام: ... بعد از ترورها و بمب‌گذاری‌های سال ۶۰-۶۱ که از سوی منافقین انجام می‌شد، شاهد رویدادهای این چنینی نبوده‌ایم. امروز نزدیک به ۳۵ سال است که تهران شاهد عملیات تروریستی نبوده است و بر همین اساس به نظر می‌رسد مردم اتفاقات چهارشنبه گذشته را یک «استثنا» تلقی می‌کنند. به نظر می‌رسد تصور عمومی مردم این است که عملیات تروریستی حادث‌شده در تهران، یک بار اتفاق افتاد و دیگر تکرار نخواهد شد و چون به این موضوع باور دارند که تا آینده‌ای خیلی دور این مورد پیش نمی‌آید، احساس نگرانی و اضطراب محسوسی ندارند. ما و مردم می‌دانیم که در کابل و بغداد زندگی نمی‌کنیم. تهران، با این دو مرکز یادشده تفاوت دارد. در کابل و بغداد هفته‌ای یک بار یا هر دو هفته یک بار شاهد عملیات تروریستی با قربانی‌های پرشمار هستند. در پایتخت شهرهای اروپایی هم این اتفاقات پرتعداد شده است و این تکرر بر بیم و هراس شهروندان آنجا افزوده است؛ اما مردم ما اعتقاد دارند حمله تروریستی اخیر خیلی نادر و استثنائی بود؛ اما اگر خدای‌نکرده در آینده دوباره اتفاق مشابهی بیفتد، آن موقع ممکن است آن جَو هول و هراس و وحشت غالب شود؛ بنابراین به نظر می‌رسد شایسته است که اقدامات و فعالیت‌هایی که در طول سال‌های گذشته برای ایجاد این امنیت در کشور انجام شده، ادامه و چه بسا تقویت شود تا حادثه تروریستی تهران به واقع یک استثنا بماند...

کیم

شست‌وشو نشوید لطفا!

● محمد ابهانی: ... انقلاب اسلامی با بسیج ظرفیت‌های عظیم مردم به ثمر نشست و با همین ظرفیت‌ها، راه تجاوز و پیشروی دشمن سد شد؛ درحالی‌که رئیس دولت و فرمانده کل قوا (بنی‌صدر) اهتمام به جنگ و دفاع ملی نداشت. در روزگاری که بنی‌صدر در تهران باوه می‌بافت و می‌گفت «چرا درگیر شویم، زمین بدبیم و زمسان بگیریم و مذاکره کنیم» (!)، جوانان دانشجو و غیردانشجو با بصیرت تمام و به تبعیت از فرمان امام خمینی به خرمشهر و آبادان و سوسنگرد و هویزه رفتند و با منطق آتش به اختیار، راه تاخت و تاز و پیشروی مهاجمان را سد کردند. تا آنجا که جنگ مغلوبه شد و ملتی که روزی با مطلوبیت در خرمشهر و هویزه می‌چنگید، امروز توانسته‌اند هیمنه آمریکا (طراح اصلی جنگ هشت‌ساله) را در عراق و سوریه بشکنند. اگر آن تشخیص و اقدام در وقت لازم در وضعیت تعطیلی برخی مراکز ستادی و فرماندهی در دولت نبود، امروز اثری از تمامیت ارضی نبود، چه رسد به اقتدار ملی و پیشرفت و توسعه کشور. آتش به اختیار یعنی جهان‌آرشدن که اگر هم ناکامی مقطعی پیش آمد، بگوید شهر را پس می‌گیریم، مراقب باشید ایمان (و اراده و امید) سقوط نکند. و با همین باید بود که کارهایی کارستان و معجزه‌آسا چون فتح خرمشهر و فاو و سپس آزادسازی عراق رقم خورد...

انتقاد

حضور زنان در پست وزارت یک مطالبه جدی است

● اشرف بروجرودی: ... با وزارت و درنظرگرفتن پست وزارت برای زنان بحث‌های زیادی وجود دارد؛ اما درحال‌حاضر زنان این موضوع را به‌عنوان یک مطالبه جدی پیگیری می‌کنند و خواستار آن هستند که دولت آقای روحانی در آینده ترکیبی باشد از آقایان و خانم‌ها با عناوین وزارت و مدیریت سازمان‌های ذی‌ربط و معاونت‌های رئیس‌جمهور، البته درحال‌حاضر سه خانم به‌عنوان معاون رئیس‌جمهور در دولت حاضر هستند؛ اما زنان خواهان افزایش این حضور و همچنین ارتقای این سطح حضور تا منزلت وزارت هستند (هرچند که معاون رئیس‌جمهور اختیاراتی در حد وزیر دارد) امیدواریم که آقای رئیس‌جمهور در انتخاب‌های کابینه، بیرو این مطالبه، چند وزیر زن را به مجلس شورای اسلامی معرفی کنند...

فراتر

ایران، ترکیه و آینده بحران قطر

● محمدعلی دستمالچی: ... متأسفانه در چند سال اخیر، روابط دیپلماتیک ایران و کشورهای عضو شورای همکاری خلیج فارس، تا حد زیادی آسیب دیده و اقدام غلط به‌اتش‌کشیدن سفارتخانه و کنسولگری عربستان در تهران و مشهد، بهانه‌ای شد تا سردی و انجماد بیشتری بر این روابط، حاکم شود. صد البته، عربستان، تاپ و توان تحمل نفوذ و قدرت اثرگذاری ایران در عراق، سوریه و یمن را ندارد و این نیز یکی از مهم‌ترین دلایل ژرف‌شدن این اختلاف است... پس در این مقطع حساس، بردباری و رصد رویدادها و تبیین وضعیت موجود و پیش‌بینی سناریوها و پیامدها، از هر چیزی مهم‌تر است. البته درهرحال، در حوزه‌های رسانه‌ای و تبلیغاتی، پرداختن به این مسئله ضرورت دارد و باید تلاش شود تا با ادبیاتی هوشمندانه و هدفمند و دور از شعارهای تند و آتشین، به نحوی از این روئے صدامینیتی عربستان صحبت شود که به بخشی از حافظه تاریخی مردم منطقه تبدیل شود.

سیاست

بررسی وضعیت نهادهای مدنی ایران در میزگرد عباس کاظمی، هادی کاشانی و مینو مرتاضی

جامعه مدنی در تنگنای سیاست

هادی حدادی، نایب‌رئیس مؤسسه حامیان جامعه مدنی/ سمانه معظم، دکترای جامعه‌شناسی
میزگرد بررسی وضعیت جامعه مدنی در ایران با پرسش‌هایی کلیدی همراه است. بررسی و تحلیل سیر تطور تاریخی نهادهای مدنی در ایران و اینکه نسبت جامعه مدنی و اصلاح‌طلبی چیست و همچنین آسیب‌شناسی جامعه مدنی از منظر کنشگران و تحلیلگران ارزیابی و راهکارهای برون‌رفت از وضعیت کنونی بررسی شده است. حاضران در نشست رویکردها و تعاریف متفاوتی از جامعه مدنی دارند. از عباس کاظمی، جامعه‌شناس و استاد دانشگاه که جامعه مدنی ایران را بیش از مدنی، سیاسی دانسته و تأکید دارد که جامعه ایرانی نه مردم‌بنیاد، بلکه دولت‌بنیاد است تا مینو مرتاضی، فعال مدنی و کنشگر حوزه زنان که تأکید دارد «یکی از نقدها و ضعف‌های پیش‌رو این است که ما جامعه مدنی‌مان را از دل تاریخ و سنت خودمان استخراج نکرده‌ایم».دراین حال هادی کاشانی، فعال مدنی در حوزه محیط زیست و مدیریت شهری، نیز تأکید دارد «آگاهی عمومی در جامعه امروز نسبت به پدیده محیط زیست بیشتر شده؛ اما حالا دیگر بحث آموزش و آگاه‌سازی نیست، بحث مدلی است که باید به این فکر کند که هر نهاد مدنی چگونه می‌تواند اثرگذاری خود را حفظ کرده و باقی نهادها را با خود همسوس کند. در واقع ما با چالش عصر جدید فعالان و نهادهای مدنی مواجهیم». او همچنین تأکید دارد که «فشارهای نهادهای مدنی کمی پخته‌تر شده و هیجانات کمتری دارد؛ اما از نظر ساختاری متأسفانه معایب زیادی دارد».در بخش پایان‌بندی میزگرد نیز کاظمی خطاب به اصلاح‌طلبان می‌گوید: «اصلاح‌طلبان باید بدانند که برخلاف اصولگرایان که به منابع قدرت (بخش سنتی، بخش مالی و بخش سیاسی) دسترسی دارند، تنها می‌توانند به مردم و جامعه مدنی اتکا کنند».مرتاضی نیز از نگاهی موسمی اصلاح‌طلبان به جامعه مدنی گله دارد؛ اینکه در بزنگاه انتخاباتی سراغ آنها بیاییم و در گام بعدی آنها را به فراموشی بسپاریم.

مطالباتی را مطرح می‌کند که بدنه مدیریتی نمی‌تواند پاسخ‌گوی آنها باشد. بنابراین از طرفی فضای سیاسی و اجتماعی بیرونی و از سویی ساختار درون‌سازمانی این نهادها هر دو منجر به فروپاشی سازمان‌ها در ابتدا و میانه دهه ۸۰ می‌شود. با بسته‌شدن فضای سیاسی شاهد ظهور شکل دیگری از نهادهای مدنی به‌واسطه شکل‌گیری شوراییاری‌ها در شهر تهران و شهرستان‌ها هستیم که به دلیل گرفتن اعتبار از انتخابات مردمی و کار میدانی در محلات تجربه‌های بسیار ارزشمندی تولید می‌کنند.

۴. در دهه ۹۰ به قدری بحران‌های زیست‌محیطی و سایر بحران‌های اجتماعی و موضوعی فراگیر شده که آگاهی‌های عمومی هم نسبت به مسائل بالا رفته است. حالا دیگر بحث آموزش و آگاه‌سازی نیست؛ بحث مدلی است که باید به این فکر کند که هر نهاد مدنی چگونه می‌تواند اثرگذاری خود را حفظ و باقی نهادها را با خود همسوس کند. در واقع ما با چالش عصر جدید فعالان مدنی و نهادهای مدنی مواجهیم.

جناب کاظمی، شما با تأکید بر همان سیر تاریخی بفرمایید که از منظر جامعه‌شناختی وضعیت جامعه مدنی امروز در ایران را چطور تحلیل می‌کنید؟

عباس کاظمی: جامعه ایران اساساً یک جامعه مردم‌نهاد نیست و می‌توانم بگویم درواقع دولت‌نهاد است. همه چیز آن حول نهاد سیاست می‌چرخد. بعد از جنبش خرد و روی‌کارآمدن دولت خاتمی، یکباره موجی از تشکیل نهادهای مدنی و سازمان‌های به‌اصطلاح مردم نهاد شکل می‌گیرد اما باید به تشکیل یک‌شبه این حجم عظیم از سازمان‌های مردمی تردید کرد. شکل‌گیری جامعه مردم‌نهاد، فرایندی است و نمی‌تواند در زمان کوتاهی شکل گیرد. سمتی از حالی است که با جامعه جدیدی داریم که نه به دلیل انگیزه‌های مذهبی و سنتی به دنبال یک خیر است بلکه به انگیزه‌های کاملاً مدرن مبتنی بر نیازهای کاملاً جدید جامعه فکر می‌کند و به دنبال کار داوطلبانه برای اداره جامعه است. من ترجیح می‌دهم نهادهای مدنی را خیلی سیاسی تعریف نکنم، اما نمی‌توان انکار کرد که در دوران اصلاحات و پس از آن همواره تعریف سیاسی از سازمان‌های مردم نهاد غالب بوده است. در دهه اخیر است که تعاریف اجتماعی خود را بیشتر نشان داده و این تشکل‌ها تلاش کردند خود را به تدریج از زیر سیطره سیاست خارج کنند.

بنابراین، جامعه مدنی که خود بیشتر یک ایده سیاسی بوده است، دارد به یک ایده جامعه‌ای نزدیک‌تر می‌شود. از سویی دیگر، جامعه ایران در این چند دهه خیلی تغییر کرده و مرزبینی‌های اجتماعی در آن خیلی متکثر شده و همین‌طور مطالبات نیز خیلی پیچیده‌تر شده‌اند.

مشکلی که هنوز در جامعه مشاهده می‌شود، این است که با وجود آنکه جامعه ما احساس می‌کند به مدیریت آنها مواج می‌شود؛ بدنه داوطلبانه این نهادها

به مرجع قدرت از حقوق شهروندی و حقوق بشر صحبت کنند. وقتی دولتمرد و صاحب‌قدرتی از فساد سخن می‌گوید، مردم و جامعه مدنی راحت‌تر قادر به نقد آن خواهند بود. یکی از موانع اصلی رشد جامعه مدنی وجود فساد گسترده در حوزه‌های قدرت سیاسی و اقتصادی است. نکته دیگری که باید به عنوان یکی از موانع فعالیت مدنی به آن پرداخت، سماجت نهادهای قدرت برای تخصیص اختیارات و انحصار منابع نزد خود است. این موضوع سبب سطره خودسانسوری و محافظه‌کاری و گاهی تملق و چاپلوسی بر نهادهای مدنی شده است. از دیگر موانع و در اصل مهم‌ترین مانع بر سر راه کنش شفاف انتقادی نهادهای مدنی؛ رویکرد امنیتی و رقابتی به نهادهای مدنی، از سوی دولت است. این رویکرد نتیجه فقدان اعتماد میان ملت و دولت و عدم شکل‌گیری دولت ملت است.

آ سؤال دیگر این است که جامعه مدنی برای ورود به بدنه شورا چقدر ظرفیت سهم‌خواهی دارد؟

هادی کاشانی: تردیدی نیست که ظرفیت وجود دارد، اما باید به این نکته توجه کرد که شبکه مجازی همان‌قدر که نقش زیادی در پررنگ‌کردن مطالبات داشته، همان‌قدر هم همه چیز را مجازی کرده است. پس خوب است پیرسیم این سهم‌خواهی چقدر واقعی و جدی است؟ واقعیت این است که ما در دهه‌ها گروه تکرار می‌شویم و این اصلاً شاخصه درستی نیست. اگر همین فردا مجوز یک تجمع اعتراضی را هم بگیریم، شاید به ۵۰ نفر هم نرسیم. تعدادی آدم هستیم که همه جا یکی نیست می‌کنیم، همه چیز را لایک می‌کنیم و کمتر فعالیت بیرونی داریم. به نظرم کشایشی که اتفاق افتاده، به‌رسمیت‌شناختن جامعه مدنی و احزاب از سوی یکدیگر است.

سؤال آخر می‌کنید بتوان به الگویی از تعامل رسید؟

هادی کاشانی: من فکر می‌کنم دو شکل برای آن می‌توان متصور شد: نخست شکل کاملاً سنتی که الان دارد کار می‌کند؛ احزاب به واسطه ارتباطات شخصی با نمایندگان نهادهای مدنی ارتباط بگیرند و حرف‌های آنان را بشنوند؛ البته الزاما به آنها عمل هم نمی‌کنند. دومین مسیر نیز مدل عملیاتی است که بتوانیم شبکه‌سازی کنیم. نجف‌پور نهادهای مدنی به دلیل فقدان ساختار شبکه‌ای و یکی از موانع هم شبکه‌سازی‌های دولتی است. مثل شبکه تشکل‌های محیط زیستی که به یک شبکه بی‌روییکر ناهماهنگ تبدیل شده که از قضا به انشقاق سم‌ها بیشتر دامن خواهد زد.

مینو مرتاضی: به نظر من خوب است نزد خودمان روشن کنیم آیا جامعه مدنی و جامعه سیاسی را دو چیز کاملاً منفک از هم می‌پنداریم؟ یا اینکه این دو یک روح‌اند در دو بدن؟ و دیگر اینکه آیا اساساً نهادهای مدنی می‌توانند به لحاظ سیاسی سومدار باشند یا نه؟ از نظر من وقتی سیاست در همه امور مداخله کند، جامعه مدنی هم نمی‌تواند غیرسیاسی عمل کند و برنامه‌های اجتماعی تحت غلبه نگاه سیاسی قرار می‌گیرند. عباس کاظمی: به نظر من دو رویکرد وجود دارد؛ رویکرد آمریکایی که جامعه مدنی را همان جامعه سیاسی می‌داند و فکر می‌کند الگوی اصلاحات مثل سنت آمریکایی عمل می‌کند و جامعه مدنی را همان جامعه سیاسی می‌داند و می‌خواهد سهمی در قدرت داشته باشد؛ درحالی‌که در سنت اروپایی جامعه مدنی به دنبال تصرف قدرت نیست. در ایران تعارض میان جامعه مدنی و جامعه سیاسی به‌زودی خود را نشان خواهد داد. ما اکنون در عصر پس‌اصلاحات، بیش از هر چیزی به این تفکیک نیاز داریم تا بر اساس آن تعامل صحیحی میان جبهه اصلاحات که به حضور در عرصه سیاسی فکر می‌کند و نگاه متفاوت به قضاییاتی که در اطراف اتفاق می‌افتد، می‌گشود.

ممکن است بگویید اینها کجا و نهادهای مدنی کجا؟ شاید بتوان گفت این تجمعات کوچک که هیچگاه سازوکارش برای مردم روشن نشد که چگونه جوانان تصمیم می‌گیرند در گروه‌های چندصدنفره مثلاً شمع به دست شام غریبان امام حسین (ع) را در میدان محسنی (میدان مادر) و یا هفت‌حوض نارمک یا سعادت‌آباد برگزار کنند آن زمان استفاده از تلگرام و این قبیل فمیه‌ها هم رایج نبود. این قبیل دور هم جمع‌شدن‌ها به‌عنزله امکانی برای جوانان بود تا از درخودماندگی و احساس تنهایی خارج شوند و مهبای عبور و گذار از «من» در جهت «ما»شدن جمعی شوند. امکانی که امروز تبدیل به نهادهای مدنی با رفتار و برنامه‌های روشن و قانونی شده است.

نکته مؤثر دیگر در سرنوشت کنشگران مدنی و نهادهای مدنی که باید به آن توجه کرد مسئله امنیت روانی و آزادی بیان در جامعه و تحمل نهادهای انتقادی مانند نهادهای غیردولتی و سازمان‌های مردم‌نهاد است. در جوامعی مانند جامعه ما همیشه تابوها از سویی قدرت سیاسی و اغلب از بالا شکسته می‌شود؛ مثلاً وقتی رئیس‌جمهور از حقوق شهروندی صحبت کند، مردم هم قصاد خواهند بود با استناد

آ به نظر می‌رسد همگی درباره اهمیت جامعه مدنی نزد اصلاح‌طلبان در آستانه انتخابات به اجماع رسیده‌اند. آیا همین‌طور است؟

مینو مرتاضی: من فکر می‌کنم تمایز جناح‌های سیاسی را می‌توان از نحوه رویکردشان به نهادهای مدنی و میزان اصالت و استقلالی که برای نهادهای مدنی قائل‌اند دریافت. اگر رویکرد اصلاح‌طلبان به نهادهای مدنی رویکرد قدرت‌محور باشد و به نهادهای مدنی به منزله امکان و ابزار رسیدن و تثبیت قدرت سیاسی نگاه کنند، رفتار موسمی نسبت به نهادهای مدنی و کنشگران مدنی خواهند داشت. یعنی در آستانه و موسم انتخابات نهادهای مدنی می‌گیرند و پس از انتخابات آنها را ممرض می‌کنند.

عباس کاظمی: اصلاح‌طلبان باید بدانند که بر خلاف اصولگرایان که به منابع قدرت (بخش سنتی، بخش مالی و بخش سیاسی) دسترسی دارند، تنها می‌توانند به مردم و جامعه مدنی اتکا کنند.

ادامه در صفحه ۷

آینه دیروز

کیم

- احمدی‌نژاد: گرانی‌های اخیر بازی نامردانه دشمنان است
- در دیدار معاون اول رئیس‌جمهور با رئیس مجلس مطرح شد: لاریجانی: اهتمام دولت قطعا مورد تأیید مجلس است؛ داوودی: دولت در خدمت مجلس است
- علی‌اصغر زارعی: رویکرد برجسته اصولگرایان در مجلس هشتم تعامل سازنده با دولت است
- سخنگوی دولت: قاچاقچیان سوخت به مردم معرفی می‌شوند
- رئیس اوپک اعلام کرد: تهدید اسرائیل علیه ایران مهم‌ترین عامل افزایش قیمت نفت است
- بوش: دیپلماسی مهم‌ترین راهکار آمریکا در قبال ایران است
- سفیر عربستان در قاهره: ایران دشمن اعراب نیست

انتقاد

- احمدی‌نژاد: سیاست‌مداران هاله نور عنایت خدا را نمی‌بینند اصطلاحاً مذهبی‌اند اما نه اهداف و نه طرز محاسبات سیاسی‌شان، با اهداف و با طرز محاسبات مادیون عالم تفاوتی ندارد
- شهردار تهران در اعتراض به سیستم مدیریتی کشور: متهم اصلی چه کسی است
- بانک جهانی گزارش داد: تأثیر درآمدهای نفت بر اقتصاد ایران
- کاشفی، معاون دبیرکل حزب مشارکت: بی‌توجهی به حقوق احزاب زیان‌بار است
- رئیس‌جمهور با متهم‌کردن مخالفان خود هشدار داد: مشکل اقتصادی توطئه دشمن است

ایران

- احمدی‌نژاد: تمایل محافل غربی به پذیرش واقعیت غنی‌سازی در ایران
- علی لاریجانی: مجلس به دولت کمک خواهد کرد تا در کنترل تورم توفیق داشته باشد
- اسدی، جانشین بازرسی ستاد کل نیروهای مسلح: استکبار از فرهنگ شهادت هراس دارد
- ضیغمی، معاون سازمان توسعه تجارت: افزایش رانزبان بازرگانی ایران به ۳۰ کشور
- شکوه صارمی، مدیرعامل شرکت مجتمع کاری پارس جنوبی: امضای قرارداد دو فاز پارس جنوبی با کره
- رحمانی، مدیرعامل شرکت بورس: خداحافظی قطعی ۳۲ شرکت از بورس

انتقاد

- احمدی‌نژاد: گرانی‌ها حاصل ائتلاف مافیایی بازار با برخی سیاست‌مداران است
- هادی غنیمی‌فرد، رئیس خانه صنعت و معدن: وزارت نیرو حق ندارد به بهانه کمبود برق کارخانه‌ها را تعطیل کند
- بوش و مرکل: مسئله هسته‌ای ایران باید با دیپلماسی حل شود
- محسن آرمین، سخنگوی سازمان مجاهدین انقلاب: مجلس هشتم تفاوتی با مجلس هفتم ندارد
- حاجری‌شیرازی، نماینده مجلس: به دولت نهم اعتقاد دارم، اما نتوانسته کاری انجام دهد
- ابراهیم رئیسی، معاون اول قوه قضائیه: به دنبال افزایش توسعه کیفی شوراهای حل اختلاف هستیم
- رئیس اتاق بازرگانی ایران: در هیچ دولتی بدون کسب نظر از بخش خصوصی پیش نخواهد رفت

جمهوری اسلامی

- ملک عبدالله در دیدار با رئیس مجمع تشخیص مصلحت نظام: سیاست‌های آمریکا در منطقه به‌ویژه علیه ایران اشتباه و برخلاف عرف دیپلماسی است
- علی لاریجانی: نباید به حرف جوجه‌تیغی‌های سیاسی همچون بوش گوش کرد
- قالیباف، شهردار تهران: درآمد شهرداری تهران امسال به مرز هفت‌هزارو ۵۰۰ میلیارد تومان می‌رسد
- آیت‌الله هاشمی‌رفسنجانی در دیدار پادشاه عربستان: اراده سیاسی ایران توسعه روابط و همکاری‌های همه‌جانبه با ریاض است
- قائم‌مقام وزیر اطلاعات: ایجاد امنیت و آرامش در کشور م رهون تلاش تمام نیروها و نهادهای می‌باشد
- صفر حسینی، وزیر اسبق اقتصاد و دارایی: تورم تا پایان سال افزایش چشمگیری خواهد یافت

اطلاعات

- وزیر خارجه: احتمال تلفیق بسته‌های پیشنهادی ایران و غرب وجود دارد
- آیت‌الله محمدتقی مصباح‌یزدی: باید قدرت اقتصادی به دست بایوریم تا در جهان حرفی داشته باشیم
- آیت‌الله هاشمی‌رفسنجانی در دیدار با ملک عبدالله: ایران و عربستان نقشی کلیدی در حل بحران‌های منطقه و جهان اسلام دارند
- علی لاریجانی: مجلس برای کنترل تورم به دولت کمک می‌کند
- هشام‌الناطر سفیر عربستان: ایران دشمن ما نیست